

AMOR AMARG

La mar, com qualsevol de nosaltres, s'enamora. La mar, apassionada com és ella, viu la seva llarga vida en present, i no té por de res; sap que tothom la respecta. Ella, el dia que va néixer en Pere, va fer-li, com fan sempre els familiars i amics propers, un regal a la família i al nou-nat. Era, però, un regal diferent, un regal que només alguns podien apreciar. No era el cas; la família d'en Pere no tenia tanta capacitat de comprensió, eren uns ignorants. I és que la mar coneixia massa bé el pare d'aquesta família. Sabia, com la gent del poble, l'ofici del pare. Però, a més a més coneixia el que feia durant la seva jornada laboral, i això sí que no ho sabien gaires persones. Potser perquè el pare no hi estava a gust treballant, potser perquè era un home seriós, callat i tallant; o potser, perquè feia el que no tocava. Durant molts anys el pare sortia de casa a dos quarts de set, agafava la moto i pels atrotinats camins es dirigia cap a la seva feina. Una vegada allà, s'encenia el cigar, i mentre el patró els indicava la ruta a seguir, anava traient la fum per la boca, deixant que sortís parsimoniosament mentre enraonava, o permetent que fes via ella sola, mentre rumiava.

Quan estava tot llest, la mar es tornava mansa, i el pare junt amb els seus companys deslligaven les amarres i començaven a acariciar-la, primer lentament, després, amb més entusiasme.

La mar els ho permetia, li agradava que el pare la tractés així, i els deixava fer durant dotze hores seguides. Si la tripulació i el pare cuidaven bé la mar, aquesta els ho agraiïa amb una bona recompensa.

Així anaven succeint els dies, els mesos, els anys. I així també, el pare anava agafant confiança en ella, i cada vegada que la tocava ho feia amb més seguretat, pensant que ella li faria sempre cas, ja que sempre havia estat d'aquesta manera.

I la mar es deixava; ni es movia. Feia el possible perquè ell tornés l'endemà. El pare, encara que el sol li cremés la pell, i el vent la hi ressequés, tenia uns ulls blaus com els de la mar que, juntament amb la barba que començava a ser canosa, feien una cara seriosa però d'expressió profunda, cosa que a la mar l'atreïa fortament.

Però va succeir una cosa. La mar sabia, des de feia temps, que el pare estava casat, però mai no s'havia preocupat, perquè mai parlava de la dona davant d'ella. I aquell dia sí, aquell dia el pare va començar a comentar. Deia que tindria un fill, i parlava del nom que pensava posar a l'infant. La mar va començar a recelar, i gelosa com era, aquell dia no va donar cap satisfacció al pare; se sentia insultada.

Passaven els dies, i la mar cada vegada estava més enutjada, cada vegada es posava més gelosa i difícil. Ell, el pare, no sabia què li passava, però sabia que no podia ser bo; feia setmanes que no tornava a casa amb recompensa.

Ja preocupat, el pare, després d'uns mesos sense salari, va començar a buscar formes alternatives de guanyar-se el pa de cada dia. I buscant va passar que, mentre es fumava la cigarreta de sempre, va pensar a utilitzar la tàctica de l'arrossegament, però sense que el patró ho sabés.

Van sortir a l'hora prevista, la de costum. La mar estava neguitosa, el seu amant no li feia tant de cas. Notava que l'acariciava, però no sentia res, eren carícies fredes.

Després d'una estona, el pare va decidir tirar la xarxa i va començar a recollir tot tipus d'éssers. A ella, la mar, això li va causar dolor, va sentir una punxada al seu interior, forta, ben forta. Se sentia forçada, violada fins i tot. Li estaven fent mal, i no ho va suportar més.

El pare va començar a recollir la xarxa. Se sentien plors, crits agonitzants, sons guturals. Va arribar la xarxa a la superfície, llavors va començar una forta maregassa. El

pare va caure dins la xarxa i s'hi va embolicar. Finalment la xarxa va caure a la mar amb el pare. Ara qui agonitzava era ell, ara, els plors eren seus. La mar ja estava tranquil·la perquè el tindria per sempre; ningú no l'hi prendria. El pare havia fet mal, ella, però, li faria a tota la seva família. L'havia destrossat per dins, i ella havia de ser respectada per tothom. A la mar ningú no la deixava per una altra, ningú no podia subestimar-la.

Això va ocórrer el dia que va néixer en Pere, i aquest va ser el seu regal: lliurar a la família del pare un home que menyspreava les dones.

David Herrero Jiménez
1r BAT A